

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2012. november

XIX. évf. 11. szám

A tiszta szívűek boldogsága

„Boldogok, akiknek szívük tiszta:
mert ők az Istent meglátnak.”

Mát. 5:8

Isten csodálatos alkotása az emberi szív. Ellátja a test minden szervét vérrel. Működésétől függ az életünk. Ezt az óriási nagy munkáját szakadatlanul végzi „a nélkül, hogy karbantartást igényelne.” Ezért csak akkor gondolunk komolyabban reá, ha zavart észlelünk működésében. Én is csak egy szívinfarktusom után igyekeztem több ismereteket szerezni róla.

Az emberi embrió szíve már huszonöt nappal a petesejt megtermékenyítése után verni kezd. A magzati szív működésében a születéskor hirtelen átállás megy végbe, a Teremtő átállította a szívet az új helyzethez. Aztán a szív továbbra is állandóan alkalmazkodik a változó helyzetekhez. Naponta hétezer liter vér áramlik át a szíven keresztül, és nehéz munka esetén a hatszorosára is tudja emelni a véráramlást. Milyen csodálatos remekműve a Teremtő Istennek az emberi szív! – Ez csak egy részlete annak, amit az emberi tudomány által feltárt ismeretekből tudtam meg, és még jobban elámultam Isten tökéletes teremtő hatalmán.

Mindezeknél azonban még sokszorta mélysegebb, és nem csak a testi, hanem a lelki és örökkévaló életünkre is kiható ismeretet közöl velünk Isten. A Biblia lapjain kétszázharminc igéjében beszél a szív változatosan sok és csodálatos megnyilvánulásáról. Megtudhatjuk ezekből, hogy a szív a személyiségünk központja és annak a lényegét jelképezi. Benne lakozik az öröm, de a bánat és szomorúság is, a bölcsesség és a balgatagság, a szeretet és a gyűlölet, az engedetlenség és az ellenállás, a hit és a hitetlenség. Nem az érzelmünkkel és akaratunkkal hiszünk, bár ezek is alkotórészei a hitnek, hanem a szívünkkel. A szívből indul meg a bűnbánat és benne folytatódik a lelki életnek minden megnyilvánulása. Minél jobban megismerjük Isten igéjét, annál mélyebben döbbenünk rá arra, hogy milyen kevésbé ismerjük szívünket „mert az ember csak azt ismeri, ami a szeme előtt van.”

Igazi valóságában csak Isten ismeri a szívünket. Ő bele lát annak a legrejtettebb mélységeibe is. Jól ismeri gondolatainkat és legtitkosabb vágyainkat. Nem csak a cselekedeteinkre tekint, hanem azoknak az indító okaira is. Tudja, ha szívből szállnak-e feléje az imádságaink és énekeink, vagy csak érzéketlenül, megszokásból... Így ítéli meg cselekedeteinket, meg jötteteinket és adományaikat is.

Brazília egyik uralkodója, Don Pedro a szegénység enyhítésére kórházat akart építtetni. Felhívta országa gazdagjait az adakozásra, de kérése süket fülekre talált. Ezt látva kihirdette, hogy minden adakozónak a neve meg lesz örökítve a kórház falán. Erre

Eszék-Rétfalusi református templom (Horvátország)

aztán már összegyűlt a szükséges pénzösszeg. Mikor azonban a kórház megnyitására az ünnepségén levették homlokzatáról a leplet, az adakozók nagy megdöbbenésére és csalódására, nem volt ott senkinek a neve, csak ez a felirat díszelgett: „A hiúság építette a nyomornak.”

Mennyi nagnak, dicséretre méltónak látott, vagy vélt cselekedet és teljesítmény hullik porba a mindent tudó szent Isten előtt... Mert az Úr csak azokban a cselekedetekben gyönyörködik „melyek igaz hitből, törvényének megfelelően az Ő dicsőségére történnek...” (Heidelbergi káté.) A bűn által

megrontott szívből bűnnel fertőzött minden cselekedet. Méltán hangzik ezért felénk Istennek ez a lesújtó szava: „Az ember szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” (1. Móz. 6:5) Nem kell-e tehát ezért a nagy bukása után a vétkeire ráeszméltetett Dáviddal így fohászodnunk? „...Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten és az erős lelket újítsd meg bennem?”

Bár az ember ma már képes arra, hogy a beteg, rossz szív helyébe tud egészséges szívet átültetni, de a bűnös, tisztátalan, romlott szívet nem tudja ki cserélni... De amire az emberi tudomány képtelen, Jézus ki tudja cserélni a kű szívet új szívre. Ő váltotta valóra mindazt, amit Isten a próféták által megígért. Mennyi elrontott, elveszett életet, szívet újítt, változtatott meg földi munkálkodása idején!... Hívogat Ő ma is igéje és Szentlelke által: „Adjad, fiam a te szívedet nékem!”

Aki kérő szavára szíve ajtaját előtte önként megnyitja, - mert erőszakkal nem teszi meg, - betér abba Lelke által. És ezáltal annak a szívnek Ő lesz az ura, és vele abba a szívbe nyugalom, békesség, üdvbizonyosság költözik. Ennyi áldással eltelve, aztán boldog lesz... És mindezekhez még Jézusnak azt az ígéretét is megnyeri, hogy megtisztult szívvel meglátja Istent. De mikor válik ez valóra?...

Bár e földi életben Istent senki sem láthatja meg, - hiszen még Mózes is, akivel úgy beszélt Isten, mint ember a barátjával, és a próféták is, akikhez szintén beszélt, - csak az Istent körülvevő, mennyei fényözönt, mint az Úr tündöklő dicsőségét láthatták, de Isten már e földön is meglátható hatalmának alkotásaiból. És akik ebből nem akarják Istent látni és elismerni, azok „menthetlenek.” (Róm. 1:21)

Az egész világmindenség csodálatos alkotása némán hirdeti Isten mindenható hatalmát és dicsőségét. A virágok sokaságának változatosan gyönyörű szépségei a szivárvány ívének fényözöne Isten szövetiségének és ígéretének változhatatlanságát hirdeti. A délibáb tüneményes játéka, a kis patak csendes csobogása, a villámokkal, ég-

zengéssel száguldó vihar félelmetes tombolása Isten büntető hatalmáról beszél. A csillag milliárdokkal ékesített égboltozat Isten kezeinek csodálatos, bölcs munkáját hirdetik. Madker csillagász így vall erről: „Az igazi természettudós nem lehet istentagadó. Akinek alkalmá van olyan mélyen betekinteni Isten műhelyébe, mint nekünk, az csodálni fogja Isten mindenhatóságát és térdet hajt előtte.”

A világtörténelem kezdettől fogva napjainkig arról beszél, hogy népek és nemzetek véres küzdelmei, birodalmak nagy hatalomra jutása, majd hanyatlása és összeomlása, mind az Úr rendelése, ereje és akarata szerint megy végbe. A Bibliában, -melyben profétái, apostolai által maga az Úr beszél, -megismerhetjük miként vezérelte és használta fel Isten választott népét, Izráelt, engedetlenségei elpártolásai ellenére is üdvöztető tervének megvalósítására.

Krisztus földi, látható egyházának a történelme Isten irtalmáról, hűségéről beszél. Világhatalmak támadásai, belső viszályok, szétszakadások, romlások ellenére, megújításai, lelki ébredések által megtartja egyházát és Krisztus végső győzelme felé vezérli.

És ha végigtekintünk saját, parányi éle-

tünkön, a csendes, békés időszakai mind Isten jószágáról áradoznak. De életünk megpróbáltatásai, keserű, fájdalmas eseményei is mind azt hirdetik, hogy ezek által közelebb akar vezérelni magához az Úr. A fájdalommal tisztogatja, formálja életünket, féltőn vezet, atyai kézzel.

Mindezek mellett is a legjobban láthatjuk meg Isten Jézus Krisztusban „aki képe a láthatatlan Istennek.” (Kol. 1:15) „Aki engem lát, látja az Atyát.” - mondta Jézus a kételkedő Filepnek. Isten „aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeret eljusson, Jézus által vitte végbe „Mert úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján. 3:16)

Boldogok tehát mindazok, akik meglátták és megragadták Istennek a Jézus által vérén szerzett és felajánlott, ingyen való nagy kegyelmét. Viszont sajnáltra méltók azok, akik hitetlen és elvakult elméik miatt sehoh, és semmiben nem tudják, vagy nem is akarják meglátni Istenet...

Gagarin, az első űrhajós fennhájzva hirdette, hogy ő már fent járt a világűrben, de

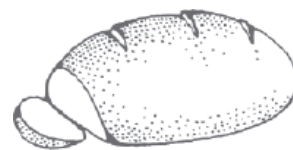
sehoh sem látta ott sem Istent. Egy svéd hívő leány erre levélben többek között ezt kérdezte tőle: - Tiszta-e a szíve? Mert bűnös, tisztátalan szívvel nem lehet Istent látni. Gagarin aztán, - nem űrhajóval, - csak egy repülőútján tragikusan életét veszette.

Egy másik űrhajós, James Ervin a holdról való visszatérése után így számolt be élményeiről: „A holdon való tartózkodásom alatt mélységesen áthatott az a tudat, hogy Isten jelen van. Amikor problémák léptek fel, imádkoztam és imáimra választ kaptam. Istenben való hitemben megerősödve tértem vissza.” - Ezután kilépett az űrhajózás kötelékéből, hogy élete fő célja az evangélium hirdetése legyen.

Akik Krisztusnak átadott és általa megtisztított szívvel hűségesen járják életútjukat mindhalálig, azokat Ő vezérli örömmel, vagy fájdalmak között is, mélységeken és magasságokon át a mennyeknek országa felé... És oda megérkezve, - akit e földön csak homályosan és tükör által láthatjuk, meglátják Istent, az örökkévalót, színről - színre, teljes dicsőségében.

Erdélyi Zoltán

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jób könyve 15. része

Azt, hogy a szokványosnak gondolt beteglátogatás nem ér szokványos véget, már sejtettük néhány résszel előbb is. Most azt kell látnunk (hallanunk), hogy a barátokat nem hatja meg Jób magába roskadása. Az a csend, amellyel látogatásukat kezdték - talán gyógyíthatná Jób lelkét... De ehelyett Elifáz révén lenéző, gúnyos beszéd töri meg -és össze- Jób fájdalmas csendjét. Mert ki hallaná szívesen, hogy tudása légből kapott, Ő maga pedig - ahogyan egy, a második verssel rokon szólásunk mondja: „szélel bélelt”...

De nézzük, hogyan foglalja össze az eddig történeteket a Jub. kommentár írója: „Az első menetben a barátok csak értetlenek voltak, de őszintén hitték, hogy Jób meg lehet vigasztalni, Istenhez vissza lehet vezetni. Jób azonban sem az isteni igazságosság emlegetésével, sem a szebb jövő ígéretésével nem sikerül rávenni, hogy alázza meg magát és ismerje el bűnösségét. Sőt még Jób megy át támadásba ellenük és igaztalan vádjaik miatt Isten ítéletével fenyegeti meg őket. A szakadék tehát elmélyült a felek között. A felszólalóknak új érvei nincsenek Jób ellenében. Jób beszédei

alapján bizonyítottan veszik, hogy igenis szükséges volt megfenyítése.

Éles színekkel kezdik ecsetelni az Istentől elrugaskodottak sorsát, hogy ezzel bünbánat tartására serkentsék, sőt ijesszék Jóbót. Elifáz immár mellőzi a keleti udvariassági formulákat és egyenesen támad. A másik kettő csak az ő gondolatait ismétli és variálja.”

Az idézet utolsó bekezdése előre vetíti számunkra, mit várhatunk. De közben azért figyeljünk az apróbb részletekre is, mert általuk szélesedhet látásunk - minden irányban. Egyik ilyen részletet az „elvárások” címmel jelölném. A barátok elvárják, hogy Jób értékelje látogatásukat, s fogadja köszönettel, ha elmondják az általuk igaznak tudott vigasztaló szavakat. Elvárják azt is, hogy Jób elismerje bűnösségét, ezután majd imádkoznak az ÚR bocsánatáért, s ezzel - tudásuk kimerülvén - távozhatnak. Jób pedig azt várja el, hogy barátai megértik esete egyedi voltát, vagyis, hogy bűnt nem követett el, mégis szenvednie kell. S talán segítenek abban, hogy valamilyen megnyugtató feleletre leljenek közösen, ami lelki vigaszt jelenthet a testileg is szen-

vedőnek. De egyik fél elvárása sem teljesedik. Ezt azonban a vita hevében - így szokott történni - nincs idejük észre venni. Le kellene állítani valakinek őket. De most már a sértett hiúság is forrik mindkét oldalon, s a beavatkozó harmadik könnyen kerülhetne két tűz közé... Az író tehát nem kitalálja a következő vitamendet, hanem az életből merít... (Az ember leírt történelme már régtől jelzi, hogy mi olyan értelmes teremtményei vagyunk az Úrnak, akik a tudás fájáról elfogyasztott gyümölcs következményeként nem tudjuk eldönteni, mikor nincs értelme tovább menni a szakadék felé vezető úton). Nézzük azonban, mit tudunk meg Elifáz megszólalásáról, ha a Jubileumi kommentárba beleolvasunk:

„Elifáz három dolgot tesz szavá válszában: csodálkozik, hogy egy magát bölcsnek tartó ember képes ilyen szeles beszédekre, melyek ráadásul haszontalanok és minden istenfélelmet felforgatnak. Ezeket csak a bűn sugalmazhatja s bár nyilván azt a célt szolgálják, hogy a bűnt ravaszul elta- karják, valóságban Jób kétes lelki állapotának és bűnösségének bizonyítékai. De szavá kell tennie mértéktelen fennhájzását

is, hiszen másoknál okosabb akar lenni és úgy viselkedik, mintha ő volna a teremtésben az első ember és egyedüli birtokosa Isten titkainak, aki lenézi barátainak tiszteltre méltó életkorát és semmibe veszi vigasztaló szavait. Vissza kell utasítani Isten ellen való lázadásait is, mert Isten előtt egy ember sem hivatkozhatik a maga igaz voltára”.

Tény hogy Jób nem tudományos előadást tart, amikor barátaival beszél. De mi, az olvasók tudjuk azt is, hogy helyzetének oka csak akkor lesz mások előtt is világos, ha Isten fedné fel azt. Amit Isten fel nem fed előttünk, azt nem tudhatja sem a bölcs, sem a balga. Sem a múlt, sem a jövő. De a balga sokszor hamarabb belátja ezt, mint a bölcs. Mert hogy én valamit rosszul tudok, vagy nem tudok, olyan nincs! Te vagy az, aki hetet-havat összehordasz, hogy másokat félre vezess, hogy ki ne derüljön a bűnöd. De ha „Isten előtt egy ember sem hivatkozhatik a maga igaz voltára”, Elifáz Jóbbal szemben miért teheti ezt? Csak Jób a buta, hazug? Az alábbiak szerint - igen!

....Elifáz figyelmet követel tanítása szá-

mára, melyet saját tapasztalatából, de főleg a régi jó idők tiszteletreméltó hagyományából merít. Egy Istennel-emberrel nem törődő, csak a saját hasznának és gyönyörűségének élő hatalmas urat ábrázol és bebizonyítja, hogy minden külső boldogság ellenére szerencsétlen az ilyen, akit övével együtt utol fog érni az Isten bosszúállása. (Az Ótestamentum felfogása szerint az Isten elleni lázadás eredete a felfuvalkodott vakmerőség, ez pedig a buja jólétre vezethető vissza. Ezért jelenik meg a gonosz a zsíros kispolgár, a vagyonos gazda képében. A zsíros, jól táplált arc (vö. Deut 32:15; Zsolt 73:4 skv.) szinte fölényességet sugároz. Az elhásjasodó széles csipő ugyancsak a magabiztos erő jelképe). Szemben azokkal a veszedelmes elvekkkel, amelyeket Jób a jelen zűrzavaros példáiból vezet le (12:6), Elifáz azon fáradozik, hogy ezeket a jelenségeket helyes megvilágításba helyezze, de közelebbi szándéka természetesen az, hogy ennek az életrajznak bemutatása által Jób önismeretre jusson (Jub. kommentár).

Van egy kérdés, amely azt gondolom, sokszor felvetődik bennünk is, a félelem vezet-e közelebb Istenhez, vagy az önismeret, a mások tudományának elfogadása? Milyen áldott kegyelme Istennek, hogy Krisztus megszületése, illetve a reformáció óta újra tudjuk a választ: Sem a félelem, sem az önismeret, de még a mások tudománya sem, hanem Jézus Krisztus egyedül!

Ima: Imádkozzunk a 1. zsoltár verseivel:

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. [Józs 1,8] Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz. [Jer 17,8] Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél. [Jób 21,18] Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében. Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész. - Ámen!

- id. f. -

BIBLIA OLVASÓ

v e z é k f o n a l

1.	Sz.	Ezsd 9	Zsid 6, 1-8
2.	V.	Ezsd 10, 1-9	Zsid 6, 9-15
3.	H.	Ezsd 10,10-44	Zsid 6,16-20
4.	K.	Zakariás 1,1-6	Zsid 7, 1-10
5.	Sz.	Zak 1, 7-17	Zsid 7,11-22
6.	Cs.	Zak 2, 1-9	Zsid 7,23-28
7.	P.	Zak 2,10-17	Zsid 8, 1-5
8.	Sz.	Zak 3	Zsid 8, 6-13
9.	V.	Zak 4	Zsid 9, 1-7
10.	H.	Zak 5, 1-4	Zsid 9, 8-14
11.	K.	Zak 5, 5-11	Zsid 9,15-22
12.	Sz.	Zak 6, 1-8	Zsid 9,23-28
13.	Cs.	Zak 6, 9-15	Zsid 10, 1-7
14.	P.	Zak 7	Zsid 10, 8-18
15.	Sz.	Zak 8, 1-8	Zsid 10,19-24
16.	V.	Zak 8, 9-15	Zsid 10,25-31
17.	H.	Zak 8,16-23	Zsid 10,32-39
18.	K.	Zak 9, 1-8	Zsid 11, 1-6
19.	Sz.	Zak 9, 9-17	Zsid 11, 7-16
20.	Cs.	Zak 10	Zsid 11,17-22
21.	P.	Zak 11	Zsid 11,23-29
22.	Sz.	Zak 12, 1-9	Zsid 11,30-35
23.	V.	Zak 12,10-14	Zsid 11,36-40
24.	H.	Zak 13	Zsid 12, 1-3
25.	K.	Zak 14, 1-12	Zsid 12, 4-11
26.	Sz.	Zak 14,13-21	Zsid 12,12-17
27.	Cs.	Malakiás 1	Zsid 12,18-24
28.	P.	Mal 2, 1-9	Zsid 12,25-29
29.	Sz.	Mal 2,10-17	Zsid 13, 1-6
30.	V.	Mal 3, 1-12	Zsid 13, 7-17
31.	H.	Mal 3,13-24	Zsid 13,18-25

D E C E M B E R

S Z E R E T E T N A P T Á R 2 0 1 3

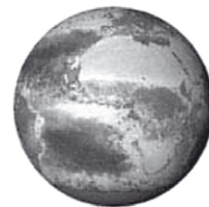

Tudatjuk kedves olvasóinkkal, hogy a Szeretetnaptár 2013-as kiadása és a Református Újság a 2013-as évre már rendelhető szerkesztőségünk címén: Református Lelkészi Hivatal 076 74 Draňov 216, E-mail cím: ladislavcsoma@gmail.com, csomalaszlo@centrum.sk

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László

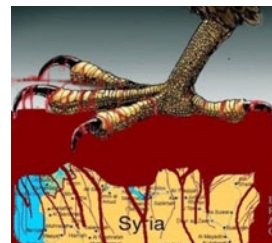
VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

HUMANITÁRIUS KATASZTRÓFAHELYZET SZÍRIÁBAN
 „Bízunk a bibliás emberekben”

Miközben mi itt a Kárpát-medencében belső bajainkat, széthúzásainkat, egymást kiszorító lelketlen „játszmáinkat” leszámítva viszonylagos külső békében élünk, aközben a Közel-Keleten százezrek menekülnek el szülőföldjükről, illetve vállalják az otthonmaradással akár a halált is. Szíriában az ENSZ legfrissebb adatai szerint 2,5 millió ember szorul humanitárius segílyre. Az országon belül 1,2 millióan kényszerültek elhagyni lakóhelyüket fegyveres bandák támadásai miatt. 225 ezren menekültek el a szomszédos országokba, főként Jordániába, Törökországba, Libanonba, Irakba. A keresztyének maradnak, az alevita vallási közösség tagjai és a szunnita muszlimok menekülnek. Forrás: cbnnews.com; ENInews.com; pro-medienmagazin.de. Írta: Dr. Békefy Lajos.

Segítségnyújtás az ENSZ-től a felekezeti világszövetségig

Szeptember elején Ban Ki-Moon ENSZ főtitkár New Yorkban közölte a sajtóval, hogy a világszervezet anyagi lehetőségei a menekültsegélyezés tekintetében kimerülően vannak. „Felhívásunkra, amiben 180 millió dollárt kértünk a tagállamoktól, mindössze alig a fele összeg jött össze. Márpedig sürgősen szükség van vízre és élelmiszerre, tisztasági és egészségügyi ellátórendszerekre, berendezésekre, a menekülteknek szálláslehetőségre, sátrakra” – részletezte a szükséghelyzetet a főtitkár. Egyre nő azoknak a száma, akik humanitárius segílyre szorulnak akár Szíriában, akár az országgal határos államokban, ahová ezrével menekülnek a megfélemlített vagy családtagjukat veszített kárvallottak. Ban drámaian fogalmazott: „Még hány gyermek fog megállni szülei sírja mellett, s még hány szülő fogja eltemetni gyermekeit, amíg a pártok végül eljutnak a megegyezésre?”. Az Asszad-rezsim túléléséért mindent megtesz, sem az emberi élet, sem a pénz nem számít. Az országban az üldözés és a romlás lett úrrá. Az ENSZ Közgyűlése elítélte ugyan a damaszkuszi rezsimet, de szankciókat nem tud hozni ellene. Ami marad, az a humanitárius segítségnyújtás. De ez is akadozik. Ezért is fontos az egyházak szerepvállalása a térségben. Mert ilyen is van, szükséges róla tudnunk.

A Lutheránus Világszövetség (LVSZ) szolgálata a jordániai menekülttáborban

Kormányerők és az ellenzék katonai véres küzdelme közben egyre többen menekülnek külföldre Szíriából – olvasható az LVSZ augusztus 29-én Genfben kiadott közleményében. Megtudhatjuk belőle, hogy a protestáns világszervezet együttműködik a Jordániai Hassemita Karitás Szervezettel (JHCO), szervezi és koordinálja a szír határtól nem messze kialakított za'atari menekülttábor életét. Az egyházi szervezet menekülthelyeket létesít, táborokhoz gyűjt pénzt

és szükséges eszközöket, de a pszicho-szociális gondozást és a sátoortábor viszonyai között az oktatást és a hitéletet is szervezi a szír határtól 70 km-re. Az LVSZ Világszolgálatának (DWS) igazgatója, Eberhard Hitzler lelkész nemrég személyes tapasztalatairól számolt be. „Azt tapasztaltuk, és sok menekülttel beszélgetve azt látjuk, hogy a menekültek humanitárius helyzete nagyon bizonytalan”. Jordániában már 150 000 szír menekült tartózkodik. Volt olyan nap, amikor 2 200 menekült lépte át a határt. Csak Za'atariban 14 500 menekült él. Az LVSZ főtitkára, Martin Junge lelkész Genfben szölt arról, hogy a világszervezetnek már sajnos sok tapasztalata van a menekülttáborok életéről. Ilyen szolgálattal segítették a kétségbeesett földönfutókat a korábbi években Kenyában, Csádban, Dél-Szudánban, Nepálban. Most Jordániában igyekeznek minden tőlük telhető megtenni.

„Bízunk a bibliás emberekben”

Sok menekülőnek mindene odaveszett, otthonukat szétlőtték, csak az maradt meg, ami rajtuk van. „Ez nagyon kemény dolog, elűzöten otthonunktól. Minden emlékünket magunk mögött hagytuk” – mondja az egyik szír táborlakó. „A templomunkat is szétbombázták. A gyermekeimet ott kereszteltük, mi is ott kötöttünk házasságot. És semmivé lett a templom. De reménykedünk abban, hogy Isten megőriz minket, s egy napon majd hazatérhetünk” – mondja egy keresztyén házaspár. Ilyen viszonyok között az már „gazdagnak” számít, aki hátizsákjában még meg tudott menteni otthonról valamit.

Sok keresztyén Szíriában kis házi gyülekezetben gyakorolta hitét, közösségi életét. Ugyanezt teszik a tábori viszonyok között, a sátrakban is, melyek emlékeztetik őket Pál apostolra, aki sátoresztítő

volt foglalkozása szerint. És arra, hogy ő ezt is tanította: életünk olyan, mint a sátor, amely ha lebontják, s véget ér, nem kézzel csinált hajlékunk lesz majd a mennyben. Szóval a sátoros evangélisták és hívők lelkileg otthonra találtak a táborban, s ez a legfontosabb. „Még ebben a tömegben és hontalanságban is tudjuk dicsőíteni Istent” – mondja az egyik sátorlakó szír keresztyén asszony a jordániai menekülttáborban. „A tömeges káoszban a bibliás emberek voltak azok, akik élelmet, ruhát adtak nekünk, s ami még fontosabb, szeretetet, és gyermekeinkkel úgy játszanak, mint a sajátjukéval. Ezek a bibliás keresztyének valóban a testvéreink, akik a szükség idején mutatják meg hitük jócselekedeteit” – fogalmaznak szinte

egyöntetűen a táborlakók.

És mit tehetünk mi? Leginkább imádkozhatunk a megbékélésért Szíriában, illetve a táborlakók majdani hazatéréséért. Van, amikor az imádság a legnagyobb, olykor egyetlen tett a tehetetlenséggel szemben. Ezért kéri a Szíriai és Libanoni Nemzeti Protestáns Zsinat is nyílt levelében, amit *Fadi Dagher* lelkész írt alá, aki a Zsinat főtitkára: „Barátaink, testvéreink! Kérünk Titeket, imádkozzatok kitartóan értünk, és velünk együtt, hogy Isten békessége, igazságossága láthatóvá legyen Szíriában is... Hogy ne legyen több öldöklés és további romlás hazánkban. Kérjétek el számunkra a reményt, hogy mi is reményt nyújthassunk a mi népünknek!”.

GYÜLEKEZETEINK életéből

Alsóhimalyi – nyílászárók cseréje a parókián

Az Alsóhimalyi parókián már esedékessé vált a nyílászárók cseréje, az elavult ablakok és bejárati ajtó már régóta nem volt biztonságos, sem pedig esztétikus. A gyülekezet presbitériuma az elmúlt év októberében határozott arról, hogy ezt a felújítást el kell végezni, s mivel

a költségek meghaladták a gyülekezet anyagi lehetőségeit, ezért kérvénnyel fordult egyházunk Közalapjához. A 3400 eurónyi támogatás megérkezése után, több kivitelezővel is tárgyalt a gyülekezet vezetősége, majd szeptember elején végül sor került a munkálatokra.

A parókia épületének megújulásában részt vettek a gyülekezet asszonyai is, akik áldozatos munkával végezték a szükséges teendőket.

Mindezért legyen Istené a dicsőség.

Györky Sz.

Idősekért az idők havában

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk!” (Zsolt90:12)

2012. október 7-én Újlóton ezzel az igeverssel köszöntöttük gyülekezetünk idős testvéreit, hirdelve, hogy az Úr a mi reménységünk, bizodalomunk ifjúkorunk óta.

Sándor Veronika lelkész nő igehirdetésében kiemelte, hogy sok minden van, ami miatt aggodalmaskodunk. Többek közt félünk az öregedéstől is. Ijesztő a magány; az egyedüllét; a kérdések sokasága, hogy mi lesz, ha elfogy az erőnk; mi lesz, ha teljesítőképességünk csökken; ha reszketni fognak kezeink; támolyognak lábaink; homályosodik a látás; ha elhalkul a hang... Ezért is int minket bölcs Salamon így: „Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket.” (Préd12:1) Azaz már fiatalon kezdjünk el építeni a hit erős fundamentumára, hogy ha eljönnek azok a napok, amikről azt mondjuk majd, hogy nem szeretjük azokat, azokat is Isten kezéből tudjuk hittel és alázattal fogadni!

Az időkért tartott istentiszteleten **Szénászki Évike** szavalattal hívta fel a gyülekezet figyelmét, hogy szeressük az öregeket! Legyünk az ő vigasztalójuk, hallgassuk meg panaszukat, enyhítsük bánatukat, legyen hozzájuk szép szavunk, legyen számukra mosolyunk! Ne felejtsük, ha sokat küzdöttek és fáradoztak értünk!

Végül megköszöntük az úrasztalától az idős testvérek szeretetteljes szolgálatát, a rengeteg áldásos fohászt,

amit értünk, gyülekezetükért, a szolgáltatókért mond el ajkuk! Urunk őrizze meg őket továbbra is és kísérje őket áldásával!

Sándor Veronika

Szalóc és Vigtelke

„Magasztaljátok az Urat, mert jó: mert örökkévaló az ő kegyelme.” Zsolt 106,1

Valóban jó dolog hálát adni Isten szeretetéért, melyet megtapasztalhatunk napról napra, évről évre. Egyszersmint jó dolog Őröla bizonyoságot tenni, és hirdetni nagyságát nemzedékről nemzedékre.

Szalóc és Vigtelke gyülekezete is tanúja lehetett ennek az utóbbi hónapokban, amikor egyénileg és közösségben is bizonyoságot tettek fiatalok és idősök egyaránt az Ő megújuló hűségéről és szeretetéről.

vigtelkei konfirmandusok:
Bacso Éva, Fandák Miroslav,
Fodor Attila, Lenkei Ildikó

Március 4-én a vigtelkei kis templomot konfirmáció alkalmából töltötte meg ünneplő gyülekezet. Négy immár felnőtt testvérünk határozott úgy, hogy megvallja Istenbe vetett hitét, név szerint Bacso Éva, Fandák Miroslav, Fodor Attila és Lenkei Ildikó. az alkalom mindkét sákramentum, a keresztség, valamint az úrvacsora kiszolgáltatásával gazdagodott.

özv. Bukó Józsefné,
sz. Nagy Margitka

Április 15-én Vigtelkén presbitergyűlés keretében köszöntöttük a 70. esztendejét betöltött özv. Bukó Józsefné, Manyika nénit, aki azelőtt presbiterként, most pedig gondnok helyettesként - pénztárosként, valósággal a gyülekezet

lelkéeként szeretettel, személyes odafigyeléssel és törődéssel szolgál. A köszöntés utáni szeretetvendégségen jó volt elbeszélgetni életéről, betekinteni a szilicei Bukó lelkész-család életébe, amelybe házasságkötés útján került, valamint látni Isten megtartó jóságát a nehéz időkben.

Május 20-án özv. Hang Gyuláné, szül. Tömöl Gizella - tiszteletbeli presbiter, hosszú éveken keresztül presbiter élete 90. esztendejének betöltése kapcsán Szalócon örülhettünk együtt az ünneppel, mint gyülekezet. Istentisztelet valamint szeretetvendégség keretében hálaikat fejeztük ki Istennek megtartó szeretetéért, és köszöntöttük Gizi nénit, aki még ma is vasárnapról vasárnapra a templom első padjában ülve énekel magasztalja az Urat.

özv. Hang Gyuláné,
sz. Tömöl Gizella

szalóci konfirmandusok:
Gazsi Mónika, Gyömbér Tímea,
Klobušník Vladimír

Augusztus 19-ei új kenyér alkalmából tartott ünnepi istentiszteleten Szalócon 3 felnőtt - Gazsi Mónika, Gyömbér Tímea és Klobušník Vladimír - vallotta meg gyülekezettel egyező hitét és tett fogadást, hogy Krisztusnak és Anyaszentegyházának hűséges tagjai lesznek. Ők a Szalóka tánc és énekszóport énekes szolgálatainak keresztül kerültek közelebb az egyházi alkalmakhoz, majd a közelmúltban jutottak arra az elhatározásra, hogy szeretnének konfirmálni és ezzel a gyülekezet teljes jogú tagjaivá szeretnének válni.

Mindkét konfirmációi alkalom nagy örömet jelentett a gyülekezet tagjai számára, hiszen sokszor csak a fogyást látjuk, és nagyon kevészer a gyarapodást. Isten áldja meg mindannyiukat elhatározásukban és adjon hűséget és megmaradást a hitben, a gyülekezet közösségében!

Mgr. André János - lelkész adminisztrátor

Borzy Bálint - gondnok

foto: Ferencz Tamás - presbiter

Őszi evangelizációs hét

Az Ungi Református Egyházmegye 2012.november 26-29-én tartja az őszi evangelizációs hetet, amelyen Dr. Szarka Miklós szolgál a következő igebeosztás szerint:

JÉZUS ÚJ ÉLETRE GYÓGYÍT!
Márk 5: 22-43

Hétfő este:

Jézus kéri tanít Mk 5: 22-24

Kedd este:

Jézus várni tanít Mk 5: 25-34

Szerda este:

Jézus hinni tanít Mk 5: 35-39

Csütörtök este:

Jézus élni tanít Mk 5: 40-43

Az evangelizációs alkalmak esténként 18:00 órakor kezdődnek a deregnyői Református Tanulmányi Központban.

Minden hitben erősödni vágyó testvéreinket szeretettel várunk.

Cs.L.

Egyházmegyei nőszövetségi konferencia Kassán

Az Abaúj-Tornai Egyházmegye Nőszövetsége 2012. 9. 30-án rendezte meg éves konferenciáját a kassai református templomban. A konferencia igehirdetéssel kezdődött, amit Porubán Fülöp Angéla, az országos nőszövetség elnöknője tartott. Az alapige, amit szívünkre helyezett, Pál apostolnak a Galatabeliekhez írott levele 6. részének a 10. versében olvashatjuk: „Ezért, tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.”

Ezt követően Fazekas Zsuzsanna komáromi lelképásztor tartotta meg előadását, aminek címe: „A nő helye és szerepe a gyülekezetben és az egyházban”. Az előadásban szó esett a nők helyzetéről elkezdve az őszövetségi időktől a középkoron keresztül napjainkig. Megtudtuk, hogy a nők helye sem elől, sem hátul, sem fent, sem lent, hanem Isten előtt van.

Ezután következett Balázsné Kiss Csilla a Királyhágó-

melléki Erdélyi Református Nőszövetség alelnöknőjének beszámolója, az erdélyi református nőszövetség áldásos munkájáról. Buzdított bennünket, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban. Átadta ajándékait az országos nőszövetség elnöknőjének, amit az erdélyi asszonyok saját kezűleg készítettek.

A délután utolsó pontja volt az elnöki beszámoló, amiben az elmúlt év eseményeit foglalta össze egyházmegyénk elnöknője. Végül Fazekas László, egyházunk püspöke szólt néhány szót a nőtestvérekhez, és imádságával zárta be a konferenciát. A délutánt színesítette a kassai gyülekezet Laudate Dominum nevű énekkarának szolgálata.

Mindezek után szeretetvendégségre került sor a helyi gyülekezeti teremben, ahol sok finomság várta a nőtestvéreket.

Mindezért legyen Istené a dicsőség!

Hranyó Eleonóra

*Az Abaúj-Tornai Egyházmegye
Nőszövetségének elnöknője*

11. Gömöri Egyházmegyei Kórustalálkozó volt Nagybalogon

Örvendetes dolog mindig együtt lenni Isten jelenlétében, találkozni és gyülekezeti közösséget alkotni. Én az egyházmegyei kórustalálkozót is ennek tartom. Egy Isten jelenlétében megélt gyülekezeti alkalomnak, istentiszteletnek. Ahol a hangsúly ezúttal a dicsőítésen van. Az éneklésen. Istennek. Nem verseny, nem egymás felülmúlása kell legyen a cél, hanem képességeinkhez és odatett munkánkhoz mértent Istent magasztalni. Hiszen minden jó adomány és tökéletes ajándék - így a jó énekhang is - Tőle van. S mennyivel más, mikor ezt az ajándékot az Ő szolgálatára, magasz-

talására és nem az egónk táplálására használjuk. Számomra ezt jelenti egy keresztyén kórustalálkozó. Szolgálat, dicsőítés és nem fellépés.

A nagybalogi gyülekezet örömmel vállalta magára idén ennek megszervezését. Megtiszteltetés egy ilyen alkalomnak otthont adni. A készülődés, szervezés nehézségei mellett is örültünk az alkalomnak. Amikor megszólalnak a szebbnél szebb kórusművek, amikor a gyülekezet arcán örömet látsz, amikor érzed, hogy áldás van a napon, minden szervezésre szánt munka, fáradtság, idegeskedés feledésbe merül.

Az alkalomra egyébként szeptember 16-án került sor, egy szép vasárnapi

délutánon és a következő kórusok szolgáltak: a nagybalogi Szivárvány Énekar, a Rimaszécsi Tanítók Kamarakórusa, a Harmac-Zádorháza-Rimaszécs Női Énekar, a simonyi Bárka Kórus, a hanvai Tompa Mihály Vegyeskar, a hanvai Református Férfikórus, a tornaljai Református Gyülekezet Vegyes Kórusa, a gömörhorkai női énekar, a losonci Serly Kórus, a Vály-völgyi Kórus, a Gömöri Református Egyházmegye Lelkészeinek Kórusa.

Külön öröm volt számunkra, hogy jelenlétével megtisztelte a rendezvényt Erdélyi Géza nyugalmazott püspök,

kedves feleségével és a Balog-völgye tanító nénije, Tamás Ilonka néni is.

Hálásak vagyunk a kórusoknak, a vezetőiknek, a vendégeinknek, a jelenlévő gyülekezetnek és természetesen a szervező testvéreknek, asszonyoknak, anyagi támogatóinknak, hogy ezt az alkalmat megvalósíthattuk Nagybalon. Istennek pedig legyen hála mindenért: időért, erőért, odaszántságért, igyekezetért, jókedvéért és még sok mindenért amit adott nekünk ennek az együttlétnek a megrendezésére. Mindenért Övé a dicsőség!

G.L.

Tenéked zengek éneket, Uram! Beszámoló az Abaúj-Tornai Egyházmegye kórustalálkozójáról

A roznói református gyülekezet adott otthont az egyházmegyei kórustalálkozónak 2012. október 14-én. Az egybegyűlteket elsőként Buza Zsolt, a gyülekezet helyettes lelkésze köszöntötte, majd pedig az egyházmegye esperese, Orémus Zoltán kérte a 105. zsoltár igeverseivel Isten áldását a kórustalálkozóra.

A 98. zsoltár eléneklése után Szász Malvin, a vendégként meghívott gömörhorkai gyülekezet lelkipásztora hirdette a 135. zsoltár első 3 verse alapján Isten Igéjét. Igehirdetésében kiemelte, hogy annyi mindennel dicsekszünk egymásnak, pl. a gyermekeinkkel, az unokáinkkal, a sikereink-

kel, de Isten csodálatos dolgaival talán kevesebbet. Dicsekedjünk hát azzal is, amit „úgy” kaptunk az életünkben.

Az egyházmegye kórusai közül elsőként a szádalmási gyülekezet kórusa tett biznyságot 3 lelki énekkel.

Hálaadás - Rimaszécs

„Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvótoddal, mint egy paizszsal.” Zsolt 5:13

Hálaadásra gyűlt egybe a Rimaszécsi Református Gyülekezet ez év augusztus 26-án. A Teremtő Istennek megköszönni az Ő oltalmát, gondviselő jóságát és megtartó szeretetét. Pósa Zoltán gondnokhelyettes Istenünk kegyelméből betöltötte 60-ik életévét. Ebből az alkalomból az istentiszteletet követően szeretettel köszöntöttük őt. A lelkeszőnő a 20-ik zsoltár válogatott verseivel kívánt áldást Pósa Zoltán életére. Kolozsi Zoltán gondnok pedig megköszönve az eddigi szívből jövő, Isten dicsőségét szolgáló és gyülekezetet építő együttműködést, további erőt és jó egészséget kívánva, Istenünk oltalmát kérte az ünnepelt életére.

Pósa Zoltán nemcsak a Rimaszécsi Református Gyülekezet elöljárója, de Egyetemes Egyházunkban is szolgálatot teljesít, mint a Zsinat világi tagja és a Gömöri Egyházmegye Tanácsának képviselője. Ezúton is kívánunk sok-sok áldást további szolgálatára és életére.

Orémus Ilona

Különösen megható volt a tolmácsolásukban az az ének, amelynek szövege egy Istent kereső ember gondolatait zenésítette meg: „szeretnék bízni, de nem merek, becsapnak mindig az emberek, szeretnék bízni – valakiben.”

Majd a Berzété-Rudna-Körös-Jólész gyülekezetek egyesített kórusa dicsérte az Urat evangéliumi erővel. A szeretet Szentjéről énekeltek és Jézus Krisztus jeruzsálemi fájdalomútján vezettek végig minket. Átalluk mi is ott lehetünk abban a tömegben, amely nagy-

pénteken a mi Urunkat körülvette. A kórus megmutatta zenei sokoldalúságát is, hiszen az énekhangot zongora, hegedű és gitár is kísérte.

Elfogadta az Egyházzenei Osztály meghívását a gömörhorkai gyülekezet kórusa, amelynek tagjai között sok a pelsőci, tehát az Abaúj-Tornai Egyházmegyébe tartozó. Két énekeskönyvi ének a feldolgozását hallhattuk tőlük, a

422. és az 511. dicséretét. Csodálatos énekükkel betöltötték a templom minden szegletét.

Majd a Kassai Magyar Református Gyülekezet Laudate Dominum kórusa dicsőítette az Urat. A megjelent énekarok között ez volt az egyetlen vegyeskar. Berkesi Sándor, Beharka Pál, Claude Goudimel és Michael Praetorius kórusműveit énekelték. A kórus repertoárjának nehézségi szintje arról beszél, hogy nagyon képzett

zenész és kiváló pedagógus tartja kezében az énekkart.

Végül pedig a hazaiak, a rozsnyói gyülekezet Hálaszó kórusa szolgált. Különösen szép ajándék volt a jelenlévő kórusoknak és gyülekezeti tagoknak az az élmény, hogy ez a kórus nem csak hölgyekből, hanem az általános iskola felső tagozatát látogató gyermekekből is áll. Előadásukban egy magyar népdal, a Dicsérd Sion, Megváltodat! és a 150. zsoltár feldolgozása hangzott el.

Az énekkarok szolgálata után Bodnár Noémi, az Egyházzenei Osztály asszisztense köszöntötte a kórusokat és a jelenlévőket és átadta az Egyházzenei Osztály kottaajándékát, majd pedig közös éneklésre hívta az egybegyűlteket egy új ének megtanulásával.

A záróének és Isten áldásának vétele után a találkozó az egyházi iskola termeiben folytatódott. Hogy milyen szeretetben és valóban áldott módon zajlott a találkozó, az is jelzi, hogy a kórustalálkozó végén elhangzott a résztvevők részéről az a kérés, hogy ne csak évente egyszer találkozzunk, hanem legalább kétszer. Reméljük, így lesz.

- **Bodnár Noémi** -
Képek: Dr. Urbán Károly

Startvonalak, utak, futások, célok...

(gondolatok az olimpia kapcsán)

Olimpia: küzdelem, örömkönyvek, meglepetések, csalódások, győzelmek, bukások... A mi életünk is küzdelmek, győzelmek és bukások sorozata. Az olimpia játékokat négyévente rendezik, s kijelölt bizottság dönt a helyszínről és időpontjáról. A mi életünk rendezője a Teremtő és Mindenható Isten. A mi küzdelmünk a versenyfutókéhoz hasonlít a legjobban, akik hosszabb vagy rövidebb távon futnak. A mi futásunk az Úr által kimért távon történik. A versenyfutók ráállnak a startvonalra, és futnak egyenesen a cél felé. Számukra a startvonalnak csak az a szerepe,

hogy onnan indulnak ki. A mi életünkben kétféle startvonal van: az Istené és a Sátáné, kétféle út van: a keskeny és a széles út, kétféle cél felé futunk: az üdvösség vagy a kárhozat felé.

Naponta ráállunk valamelyik startvonalra, és nem mindegy, hogy melyikről indulnak ki napi cselekedeteink. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet!” (Példabeszédek 4, 23) Ha szívünkben rossz érzésekkel, gondolatokkal, s csupán kényszerű kötelességből végzünk bármit is, már az ördög start-

vonaláról indultunk ki, s munkánkon nem lehet Isten áldása. Isten startvonaláról kiindulva viszont képesek leszünk rá, hogy mindent az Ő dicsőségére tegyünk.

Isten országa felé tudatosan futunk, de a kárhozat felé, sajnos a legtöbben öntudatlanul. Az ilyen emberek a saját jócselekedeteikben, becsületességükben bíznak, s nem tartják magukat bűnösnek. „Minden útját helyesnek tartja az ember, de az Úr vizsgálja meg a szíveket.” (Példabeszédek 21, 2)

A versenyfutók a startvonalról indulva

futnak egyenesen a cél felé, nem térnek le az útról és nem tekintgetnek se jobbra se balra. Sajnos, mi (keresztvények is) ennek az ellenkezőjét tesszük, mert sokszor letérünk Isten útjáról, és állandóan a másokra tekintgetünk. Összehasonlítatjuk magunkat másokkal, s a mások bűnét sokkal nagyobbak látjuk a magunkénál. Nem vesszük észre, hogy mikor fogott kézen a „hitető”, a „hazugság atyja”, hogy a saját célja, a kárhozat felé vezessen. Ezért nagyon fontos, hogy minden elindulásnak és egész futásunk alatt a Biblia, az élő Isten ígéje legyen az útmutatónk! „Útaid, Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem...” (25. zoltár 4. vers) Ha naponta olvassuk Isten ígését, akkor tudni fogjuk, hogy a szoros kapun kell bemennünk – ez Isten startvonala – s a keskeny úton kell járnunk. Ne tekintgessünk azokra, akik a széles úton járnak! A versenyfutók nem pihennek meg futásuk közben, a mi futásunk során viszont nagyon fontos a pihenés, hogy el tudjunk csendesedni és az Úrra tudjunk figyelni. A „hitető” azonban nem akarja, hogy ezt tegyük, mert tudja, hogy a nagy lőtás-futás, pénzhajhászás közben nem lehet Istenben elcsendesedni. A „hazugság atyja” képes elfordítani a futó ember tekintetét a célról, az Isten országáról,

és már maga se tudja, hogy mi felé fut. Az ördög viszont nagyon is jól tudja!

A versenyfutók hol egymás mellett, hol egymás után, vagy előtt futnak, s csak azzal törődnek, hogy megelőzzék a másikat. Nekünk ügyelnünk kell arra, hogy észrevegyük a velünk egy vonalról indulókat. A keresztvények igenis tekintsenek a mellettük, előttük és utánuk futókra. Aki mellettünk fut, azt tartjuk testvérünknek, aki mögöttünk kullog, annak nyújtunk segítséget. Aki pedig megelőzött minket, attól fogadjuk el a jó tanácsot, de az intést, bírálatot is. Nagyon ügyeljünk arra, hogy ne teherrel induljunk ki a startvonalról! Ha az Úr Jézus a kiindulási pontunk, akkor Ő lesz az útitársunk, aki hordozza a terheinket, s így könnyű lesz a futásunk. De ha nem vagyunk képesek átadni neki s terheinket, akkor ne csodálkozzunk, hogy göröngyös az utunk, nehéz a futásunk. Ha bűn terheli a szívünket, már nem a kitűzött célunk, az Isten országa felé futunk. „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem juthat el az Atyához, csakis általam.” (János 14)

Pál apostol is így buzdít minket: „Nem tudjátok, hogy a pályán küzdők mind futnak ugyan, de a díjat csak egy nyeri el? Úgy

fussatok, hogy elnyerjétek!” (1 Korintus 9, 24)

Boldog ember az, aki élete alkonyán vele együtt elmondhatja: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (2 Timóteus 4, 7,8)

Mixtaj Johanna

Nőegyesületi ötlettár

A gyász

Közeleg a halottak napja. Nem csak a szeretett lény/szeretteink halálának évfordulója, a különböző ünnepek, amikor együtt volt a család, tép fel fájó sebeket. Ez is. Felnőttek, gyerekek egyaránt nehéz megélni, átélni, feldolgozni a gyászt. Míg a NŐ általában jól kisírja magát, ezzel megkönnyebbül. A FÉRFI erősnek mutatja magát. Benne marad a sok feszültség, belülről őrli. Miért is halnak hamarabb a férfiak? Amikor a nő sokadszorra sírja el magát, a férfi hiába próbál segíteni, mondani, hogy mit kellene csinálni, süket fülekre talál, akkor a férfi sarkon fordul és otthagyja. Ismerős a jelenet? Hogy miért van ez így? Mert a férfi minden problémát meg akar oldani. Mondja a tanácsokat. A nő meg nem hallgatja meg, mert nem jó tanácsokra van szüksége, hanem egy széles vállra, ahol kisírhatja magát. Ahol meghallgatják, ahol számtalanszor elmondhatja problémáit. Igen, így vagyunk teremtve.

Mi van a GYEREKkel? Legtöbbször szeretnék megkímélni mindattól, ami a halállal összefügg. Nem az a megoldás, hogy nem beszélünk róla! Gondolták volna, hogy ha a

gyerek nem tud elbúcsúzni attól, akit nagyon szeretett, akár 30 évig is hordozhatja magában ezt a traumát? A gyerek nagyon érzékeny. Ha maghal valaki, érzi a hangulatváltozást, tudja a tényeket még akkor is, ha azt nem mondja ki! Nem mondja ki, mert nem tudja szavakba önteni. Legjobb, ha a gyerekek is őszintén és haladéktalanul elmondjuk azt, ha meghalt valaki, akit ő nagyon szeretett. Hogyan? Őszintén. Minél kisebb a gyerek, annál nagyobb szüksége van testi közelségre, simogatásra. A gyerek az gyerek. Ősztönösen tudja, hogy tudja feldolgozni a tényeket. Temetéskor nem szabad otthohagyni, mert megakadályozzuk abban, hogy elbúcsúzzon! Ha oldalt, mondjuk, homokozni kezd? Tegye. Ne a szép tiszta ruháját féltjük. Lehet, hogy nem úgy tűnik, de mindenre odafigyel, búcsúzik ő is! Ha utána is temetést játszik? Nehogy megtiltsák, hisz így dolgozza fel a gyászt. Ha sír, tombol? Minden emberben érzelmi feszültség alakul ki. A felnőtt kontrollálja magát, de a gyereket hagyjuk. Ha tombol, gyászat tombolja ki, szüksége van rá! Őlejük esetleg magunkhoz, hogy tudja, mellette, vele vagyunk. Ha a gyermek a halottal beszél, akkor ne akadályozzuk meg, mert így dolgozza fel gyászat.

Szüksége van rítusokra. A sír meglátogatására, gondozására, az elhunyt születésnapjáról való megemlékezésre.

Mi az, amit NE mondjunk?

Elaludt- mert félni fog elaludni.

Mennyben van- hogy lehet a mennyben, amikor ő látta, hogy a földbe teszik.

Elutazott- hamis reményt kelt.

Kórházban halt meg- félni fog a kórházról.

El kell magyarázni, hogy kórházban segítenek az embereken, de ő már nagyon beteg volt.

Jóisten magához hívta- hogy lehet jó az az Isten, aki elhívja tőle azt, akit annyira szeret.

Angyalka lett a meghalt kisgyerekből/kistestvérből- ő is angyal akar majd lenni. Amúgy is, ha van mennyország, és ott tényleg olyan szép minden, akkor miért olyan szomorúak a felnőttek?

Mit csináljunk hát? Beszélgessünk, válaszoljunk őszintén a kérdéseikre, természetesen életkorának megfelelően, csak egy, számára érthető magyarázatot adva!

Nem könnyű elmagyarázni mi a halál, de meg kell próbálni. Tisztán, világosan! Ha kódósítunk, hamis képzeteket kelthetünk benne. Az is megeshet, hogy saját képzetével egészíti ki a hallottakat.

Segítségként jöjjön egy példa, hogyan

mondjuk el szerettünk elvesztését:

„Renáta már elsős volt, amikor az édesapja halt meg. Ezt a tragikus tény az édesanyja, Regina mondta el neki, mikor kijött a kórházból.

- Renike, meghalt édesapa. Már soha nem jön haza hozzánk. (átölelte a lányát és sírt.)

- Anya, és most hova ment apa lelke?

- Most elment beszélgetni Istennel, arról, hogy mit tett jól az életében és mit

nem.

- Mihez kezdünk most, apa nélkül! Kérdezi Regina. - Hová lett most apa? (döbben rá a valóságban is a kislány, és zokogni kezd. Anyukája vele zokog.)

- A kórházban maradt, el fogják égetni a testét, mert a testre már nincsen szüksége többet. A testének hamvait pedig elszórjuk a legkedvesebb helyen, ahol élni szeretett. Szerinted, Reni, hova tegyük? Renáta zokog:

- Hozd azonnal vissza az apukámat!

- Nem tudom visszahozni. De ha haza megyünk, és erősen rá gondolunk, akkor vele álmodunk és el fog búcsúzni tőlünk, azt hiszem.” (forrás: <http://www.lelkititkaink.hu> Ádott emlékezést mindenkinek

Porubán Fülöp Angéla

Forrás:

Dr. Hézsér Gábor, Dr. Fruttus István
Levente jegyzetek, előadások

Te(l)hetetlen vagyok! És akkor...?(!)

„...Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” (Mt 19, 26)

A lehetőségek piaca éjjel-nappal tárva nyitva áll mindenki számára. Minden megkapható, elérhető, kihasználható, alkalmazható, újratölthető, megteremthető, csupán idő, akarat, elszántság, bátorság, társaság, anyagiak kérdése... Mi lehetünk életünk ura, hiszen minden adott, ha nem is kapjuk meg, majd elveszük, megszerezük magunknak - ezt manapság úgy mondják: megoldoztam érte, így az enyém. Sokszor az is mindegy, hogy min-, esetleg kin gázolunk keresztül azért a „nélkülözhetetlen” dologért, pozícióért. Nem csupán fizikai, de lelki szempontból is túlságosan tág a világ ahhoz, hogy kísértés nélkül tudjuk élni mindennapjainkat. Épp ezért a lehető legjobban kell kiépítenünk a védelmi rendszerünket, gépünket ellátnunk vírusirtóval, és a lehető leggyakrabban aktualizálnunk, esetleg újrainstallálnunk programjainkat. Sohasem tudhatjuk, mikor jön egy zárlat, egy pusztító vírus, és máris megbénul, megsemmisül minden. Ez a zárlat, pusztító vírus, pedig elsősorban mi magunk vagyunk, akik veszélyt jelentünk saját magunkra, s közben a körülöttünk lévőkre is. Hogy miért írok ilyen világvége-mondatokat? Azért, mert mindig mindenből a lehető legjobbat, legmodernebbet, leggyorsabbat, legtökéletesebbet akarjuk, viszont pontosan a „leg”-ek billentyűi írják a „világvége” szót, ez a lehető legjobban kitalált önmegsemmisítő program az emberi világban. A telhetetlenség mindig „többre”-„jobbra”, a „legtöbbre”-„legjobbra”, de végül a tehetetlenséghez vezet, és ez végez az emberrel, előbb vagy utóbb. Az ember a végsőig hajszolhatja vagy épp „élvezheti” az életét a „leg”-ek piacán, de végül ugyanúgy fog majd elkullogni, mint a gazdag ifjú, *szomorúan...* (Mt 19, 22).

Azonban van egy másik lehetőség is, amikor nem akarjuk fejtellenül kiaknázni a

lehetőségeinket, hanem új billentyűzetet veszünk, amin türelemmel, épp ésszel és érvekkel, tisztességesen és lelkiismeretesen, önzetlenül és alázasosan, jótékonyan és szeretettel pötyögjük be az új számítógépünkbe azokat a szavakat, melyek nem programokban csúcsosodnak ki, hanem a Szentlélek által emberekhez szólnak, akikkel közösen, mértékkel teszünk szert az igazán fontos dolgokra. Ez persze így nagyon szépen hangzik, viszont saját erőnkől képtelenek vagyunk erre, mivel „az Istentől igazságban, szentségben és ártatlanságban, teremtett első embernek esete folytán

Simon András grafikája

mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagyunk...” (Úrvacsorai kérdés, részlet). Egy szempillantás alatt meg tudjuk gyalázni mindazt, ami a legfontosabb lenne az életben: az élő Istenben vetett igaz hit. A mi legnagyobb gondunk tehát az, hogy a „leg”-ek kapuját hogyan zárjuk szűkebbre, s hogyan nyissunk kaput a Legfontosabb előtt.

„...saját erőnkől Isten Ítélszéke előtt meg nem állhatunk, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemlünk” (Úrvacsorai kérdés,

részlet), így tehát szükségünk van Valakire, Aki ebben segít bennünket. Pontosán arra a Valakire, aki a „gazdag ifjú” történetében (Mt 19, 16-26) a Mester. A tanítványok Tőle kértek, hogy mi jót tegyenek, hogy elnyerjék az örök életet... Ő erre azt válaszolja, hogy miért őt kértek a jóról, hiszen jó csak egy van, s ha be akarnak menni az életre, akkor tartsák meg a parancsolatokat (Mt 19, 16-19). Azokat a parancsolatokat, „melyeket az Úr, a te Istened adott neked, ne térj el attól se jobbra, se balra” (5Móz 5, 32-33).

Már eleve ez sem egyszerű: „ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan” - ezek mind a „leg”jobb lehetőségeket kínálják a telhetetlen ember számára, aki a „kapott” lehetőségekkel szemben - mi mást, mint - tehetetlenséget színélve örömmel válik annak „áldozatává”. Ebben az esetben akkor telhetetlen vagy tehetetlen az ember? Ennyire erős lenne a „leg”-imádó énünk, hogy tehetetlenné válunk saját magunkkal szemben, ami még örömet is szerez számunkra? Ennyire erős lenne az az ajtónyitogató énünk, aki lelkiismeret-mentesen él az élvezeteknek, nem törődve sem Istennel, sem emberrel, csak gázol keresztül minden a felebarátja házáért, feleségéért, szolgáljájáért, szolgálójájáért, ökréért, szamaráért, s talán a felebarátja sem állít határt számára (2Móz 20, 17). Mindeközben földbe tiporja emberségét, tiszteletét, becsületét, elsősorban Isten előtt, másodsorban a tükör előtt, s harmadsorban... nem lesz ki előtt.

„Mindent vagy semmit”, „most vagy soha” játékot űzünk sokszor a mindennapokban, telhetetlenségünkötől csak a hitelenségünk nagyobb. Láttatlanban - bár lehet, hogy fizikai mivoltunkban is - eldobjuk magunktól szeretteinket, közben nyugtatva magunkkal, hogy márpedig mi ettől függetlenül szeretjük őket, viszont nekem ezt most mindenképp meg kell tennem, nem bírom tovább. Legyen ez anyagi kérdés, önmegtartóztatás nélküli magatartás, lopás

vagy hazugság, csak kapjuk meg azt a valamit és akkor boldogok, elégedettek leszünk. És itt csapjuk be magunkat újra meg újra, hiszen ez olyan, mint a drog: amint elmúlik a hatás, újabb adag szükséges, és így lesz tökéletes az élet végtelen körforgása. Persze épelméjű állapotunkban, mikor a skizofrén énünk másik énjé felébred, akkor a „tökéletes“ szót kiegészítjük egy „katasztrófa“ toldalékkal.

S hogy még döfjek egyet a bűnös létünkön, azt már meg sem merem említeni, hogy ilyenkor vegyük újra kezünkbe a Bibliát és olvassuk el a Máté evangéliuma 19. része 19. versének második felét: „...szerezd felebarátodat, mint magadat“. Amikor bármit teszünk, képzeljük el hogy, velünk teszük mindezt! Mit éreznénk, mit tennénk? Ekkor szokott nagyot hasítani oda legbelülre – ha még van hova – . Képzeljük magunkat az összes rossz tettünk esetében a „felebarát“ szerepébe, mit éreztünk volna, ha mi vagyunk az a másik, vagy épp az a harmadik.

Ugye a telhetetlenség nem minden oldalról olyan csábító. Engedd meg, hogy most feltegyek egy kérdést: Még mindig úgy érzed

és gondolod, hogy tehetetlen vagy telhetetlenségeddel szemben? Megéri? Vagy tényleg tudathasadásban szenvedsz? Esetleg jobban tetszik az alakoskodó, képmutató, hazug, érzéketlen, hitetlen, reménytelenül száználmas, vérbeli csaló jellemvonás?

Az anyagi, világi életben ezek hatalmas mélységekben tatóngó megbocsát-hatatlan esetek, emberi mértékkel mérve tényleg tehetetlen lennél, s attól sem lenne jobb, ha a tevédet megtanítanád a tű fokán átjutni (Mt 19, 24). Az kell, hogy eldobjd földi kincseidet, földi gazdagságod, s akkor lehetséges lesz a lehetetlen és mértékletesség lesz a telhetetlen. Nem az a jó ember, aki a fölöslegéből ad, hanem aki mindenét oda tudja adni, ha épp arra van szükség (Mk 12, 41-44). Nem az a jó, aki mások szeméből ki akarja venni a szálkát, a magáéban, pedig ott van a gerenda (Mt 7, 1-5). Azt kell szem előtt tartanunk, amit Jézus Krisztus „Aranyzabályként“ mond el a Hegyi Beszédben, miszerint: „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták“ (Mt 7, 12). Ha ezt

bevessük elménkbe, máris gördítünk egy akadályt saját magunk elé, mely talán megóv saját bűnös énünkötől. Persze van ennek lelki vonala is, ha a bibliai idézetekben nem csak közmondásokat és életben tartó tanácsokat látunk, hanem el is hisszük, hogy van egy Istenünk, Aki az egyedüli Jó (Mt 19, 17), és Aki képes számunkra is a jót megadni. Azt a jót, amire igazán szükségünk van. Nem mi szerintünk, hanem Ő szerinte. Nem a telhetetlenségünkön fakadó „plusz jót“, hanem a tehetetlenségünk cáfolataként segítségül hívott Atya szerinti jót.

Ez a jó pedig mindannyiunk életébe szükséges, kisebb-nagyobb-, de mindenképp nélkülözhetetlen mértékben. Azért, amit elkövettünk eddig, és azért is, amit még el fogunk követni. Nem egyszerű a feladatunk. A **Példabeszédek könyvének 19, 1-9. verse** leírja, hogy miért. Olvasd el, Kedves Testvérem, és meríts belőle szükségedhez mértén. Olvasd a Szentírást hittel minden nap, imádkozz szükségedben és örömdobben is, s meglásd: „Istennél minden lehetséges“.

Rezić Annamária

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Az ötödik visszatérési hullám 1929-1939

Ezekben az években 250.000 zsidó tért vissza atyáik földjére, főleg Kelet és Közép Európából. Ennek oka leginkább az egyre erősödő antiszemitizmus volt, amelyet nem csak a hitleri Németországban volt tapasztalható. Emellett a brit hatalom is enyhített a bevándorlási előírásokon, amit a virágzásnak induló gazdaság is befolyásolt. A legalább 1000 fonttal rendelkező, gazdagnak számító zsidók probléma nélkül bevándorolhattak, úgymint az 500 fontot felmutató vállalkozók is. Jöhettek azok is, akik bizonyítani tudták, hogy Izraelben munkahely várja őket. Akik egyik feltételnek sem feleltek meg, azok különböző úton, módon igyekeztek bejutni Izraelbe. Sokan házasságkötés révén, mások egyetemre iratkoztak be, s voltak olyanok, akik átszöktek a határon. Az újonnan érkezők többsége a nagyvárosokban telepedett le. Tökejükét új gyárak, üzemek alapítására fordították, esetleg gazdálkodásba kezdtek. Ez sokat segített Izrael formálódó iparának fellendítésében. De nem csupán vállalkozók érkeztek, hanem orvosok, ügyvédek, építészek, művészek. Sok bevándorló nem tudott érvényesülni saját szakterületén, és rákényszerültek új szakmák elsajátítására. Lassan formálódtak a városok is, egyre több kávéház, étterem és divatüzlet nyílt. Az ország „európai“ arculatot nyert. Ehhez a kulturális fellendülés is hozzájárult. A Filharmonikus zenekar például 1936-ban alakult, Bronislaw

Hubermann hegedűvirtuóz szervező munkájának köszönhetően. Új akadémiákat alapítottak, de ekkor alapították a Hadassa-kórházat is. Ennek a bevándorlási hullámnak pozitív hozadéka az ipar fellendítése, bankok és biztosító társaságok alapítása, a kereskedelem fellendítése és az önkormányzati rendszer kiépítése. Igaz azonban, hogy a városias élet fejlődésével a mezőgazdaság egyre inkább háttérbe szorult.

Aviel Schneider, *Israel Heute*
Ford. Csoma L

Lelkészegyesület – Missziói Napok

2011. október 10-11-én a tornaljai gyülekezeti terem adott otthont a lelkészegyesület találkozójának és tanácskozásának. Ez éven tizenöt lelkész érkezett a komáromi, barsi, abaúj-tornai, zempléni és ungi egyházmegyéből a délutáni áhitatra, amelynek során az Igét az elnök, Csoma László hirdette, majd ennek végeztével a gömöri gyülekezetekben szolgálták igehirdetéssel az est folyamán.

Másnap került sor a Lelkészegyesület tanácskozására, ahol az időszerű ügyek kerültek tárgyalásra, többek között, Csoma László elnök ismertette az anhalti német tartományi testvérszervezettel kiépítendő kapcsolat részleteit, s ezzel kapcsolatban tanácskozott a mintegy 30 jelenlevő tag és vendég. Továbbá, a Lelkészegyesület fontos célkitűzésének tartja a nehéz helyzetbe kerülő lelkészek támogatását, amelyet a Segélyalap lesz hivatott szabályozni és működtetni,

a megválasztott kuratórium vezetésével.

A lelkipásztorok ezután beszámoltak az előző esti szolgálatokról, és Nagy Ákos Róbert esperes örömmel nyugtázta, hogy az istentiszteleteken résztvevők száma egyezik az átlagos vasárnapi látogatottsággal, ami azt mutatja, hogy az emberekben van igény Isten Igéjére és szívesen fogadják a más vidékekről érkezettek igei szolgálatát.

A tanácskozáson nem csupán több egyházmegye esperese, hanem egyházunk püspöke, Fazekas László is részt vett, aki imádsággal zárta a másfél napos találkozót. A találkozó külön áldása volt a gömöri lelkészek kórusának rövid műsora, amely során énekkel is dicsőítették a mindeneknek Urát.

Köszönet illeti, a szervezők áldozatvállalásán túl, a tornaljai gyülekezet vendégszeretetét, amelyek méltó kereteket biztosított a tanácskozás számára, valamint a fogadó gyülekezetek és lelkészek készségét és szívességét, amellyel áldott körülményeket biztosítottak a vendégeik számára.

Györky Sz.

Szakmai műhely lelkipásztorok részére – Királyhelmece

2012. október 16-19-e között a királyhelmecei gyülekezeti terem adott otthont ismét annak a négy napos előadás-sorozatnak, amelynek vezetői Dr. Hézsér Gábor és Dr. Fruttus István Levente.

A résztvevők ismét több egyházmegyéből érkeztek, és megbeszélés alapján, a műhely, tanácskozás, tanácsadás és előadások a megadott témákban folytak, főképpen a gyülekezetvezetés buktatóiban kívánva segítséget nyújtani. A résztvevők közös ebéden és vacsorán vehettek részt, majd igény szerint, este is folytatódott a tanácsadás és beszélgetés, továbbá oktató jellegű filmeket is megnézhettek, amelyek szakmai tanáccsal szolgálták a család és gyász témáiban.

Ismét egy olyan alkalmon vehettünk részt, ahol a hasznosan eltöltött idő építette és összekovácsolta a közösséget, s megerősítést nyerhettünk abban, hogy a reménytelennek tűnő helyzetekben is van segítség.

Köszönet illeti a szervezők áldozatkészségét és vendégszeretetét, amellyel méltó körülményeket biztosítottak a szakmai műhely számára.

Györky Szilvia

Egy kis mosoly

Asztali áldás

Egy család vendégül lát egy házaspárt. Vacsora előtt, az asztalnál ülve a házigazda anyuka odafordul hatéves kislányához, és azt mondja:

- Szeretnéd most te mondani az asztali áldást?

- Nem tudom, mit kell mondani - feleli a kislány.

- Csak mondd azt, amit én szoktam.

A kislány lehajtja a fejét és ezt mondja:

- Istenem! Mi a fenének hívtam ennyi embert vacsorára?

Tünetek

A gyerekek arról tanulnak a vasárnapi iskolában, hogyan teremtett Isten mindent, beleértve az embert is. Jancsit nagyon érdekli a történet, főként az a rész, amelyik arról szól, hogy Évát Ádám bordájából teremtette az Úr. Pár nappal később, egy délelőttön anyukája látja, hogy Jancsi még mindig az ágyban fekszik, látszólag beteg.

- Mi a baj, Jancsi?

- Hát... Fáj az oldalam...

Azt hiszem, feleségem lesz.

A Kárpát-medence Reformátussága

A Heidelbergi Káté külföldi és magyar szemmel

Bereksárdon zajlott október 7-9. között – mintegy felkészülésként a 2013-as ünnepi évfordulóra – az Európában élő református egyházak képviselőinek regionális konzultációja. A határokon átívelő ünneplést, illetve a hitvallás jelentőségét kívánta megvilágítani a bereksárdói regionális konzultáció, amelyről két résztvevő: Pólya Katalin, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház delegáltja és Gerrit Jan Beuker, a Niedersachseni Evangélikus-Református Egyház zsinati titkára, Laar városának lelképásztora számolt be a reformatus.hu-nak.

2013-ban lesz a Heidelbergi Káté, a reformátusok közös, nemzetközileg is elfogadott hitvallási iratának, szimbólumának 450. évfordulója. Európai partneregyházakkal, valamint az Európai Protestáns Egyházak Közösségében ennek értelmében már konkrét feladatok fogalmazódtak meg a közös emlékezés jegyében.

Magyar tükrök: a káté Jézus Krisztusra mutat

A Heidelbergi Káté református egyházunk öröksége – nem csupán olyan örökség, amit az ember átvesz az atyáktól, majd továbbad a fiaknak, hanem olyan, amit neki magának is mindig újra fel kell fedeznie, át kell gondolnia. Ebben a szellemben zajlott az Európában élő református egyházak képviselőinek regionális konzultációja – olvasható Pólya Katalin beszámolójában.

A konferencia teológiai alapvetését Mattias Freudenbergnek, a saarlandi egyetem lelkész-professorának előadása adta meg: „A Heidelbergi Káté teológiája, mint a teológia és hitvallás alapja ma”. Elhangzott, hogy a 16. és a 17. században a Heidelbergi Káté képes volt betölteni azt a teológiai és katechetikai feladatot, amely létrejöttét meghatározta: felelősségteljes, biblikus alapokat kínált, és az egyén hitének megerősödését szolgálta. De vajon megmaradt-e ez a szerepe mindmáig? Akkor, amikor az emberek nem a vigasztalást, hanem az élet értelmét keresik, amikor önmagukban a jót, a humánust látják, és nem akarnak az ember nyomorúságáról hallani... Ha elolvassuk, vagy felidézzük a káté első kérdésfeleletét, rögtön nyilvánvalóvá válik, az, ami az egész hitvallási iratot áthatja, s ami mindenkor aktualitását adja: a krisztológiai kiindulópont. A teljes káté Jézus Krisztusra mutat, mint aki Minden mindenkiben.

A hitvallási iratunkban fellelhető etikai aspektusokra Ferencz Árpád, debreceni rendszeres teológiai tanár világított rá „A Heidelbergi Káté etikája, mint a morális ítéletalkotás alapja és irányvonala” című előadásában. Elmondta, hogy a káté támpontokat nyújthat a mai református egyház számára is, amennyiben keresztyén voltát nem kívánja elpszichologizálni. Már az első kérdésben nyilvánvalóvá

válik, hogy az ember egyetlen lehetősége – életében és halálában – kiszabadulása az örökös önmagába zárkózásból, önmaga körül forgásából Krisztus által. Éppen ezért etikája ugyanúgy, mint teológiája, krisztocentrikus. Krisztus általi megváltásunkból értelemszerűen következik ugyanis a szívünkben fakadó hála. A káté etikájának kulcsszava tehát a háladatosság, hiszen minden cselekedet alapját ez határozza meg. A hálából való engedelmisség Isten akaratának – a teljes emberi élet ősi sajátja. Engedetlensége pedig ősi ellenállása. Másrészt viszont, ha részesei vagyunk Krisztus testének és hármasságának, nem csak tisztességünk, hanem felelősségünk is van. Éppen ezért a Heidelbergi Káté másik fontos etikai vonatkozása az ember felelőssége Isten előtt. Tudnunk kell azonban, hogy a káté semmiképpen sem nevezhető rendszeresen kifejtett, tételes etikakönyvnek, sokkal inkább határokat szab, azáltal, hogy a hitet és a cselekedeteket összekapcsolja.

A 450 éves káté újrafelfedezésének jegyében végül Martin Filitz, halle-i lelkész „A Heidelbergi Káté, könyv hitről és életről” című előadását hallgathattuk meg. Katekizmusunk bizton nem egy könnyed olvasmány. Munkát igényel, hiszen az embert önmagával szembeesíti. Ezért nem is olyan, mint egy cikk az újságban, amely másról, másokról szól. Ezt a szerepét pedig azért töltheti be, mert a Szentírásról alapul, mondhatni egyfajta bibliamagyarázatos kézikönyv. Nem véletlen, hogy a káté szerzői az egyes hitvallási tételeket vonatkozó igehelyekkel támasztották alá: meglehet, hogy a későbbi nemzedékek másképpen olvassák – de aki ellentmond neki, csakis a Szentírás alapján teheti. Mindamelllett teológiai vonatkozásán túlmutat személyes hitvallási jellege. Elsőrendű célja nem egy objektív istenkép közlése, hanem az Istennel való személyes kapcsolat, a „szívbeli bizalom” kimunkálása. A hitvallásban való részesedést kívánja, azaz hogy én olvasóként, csatlakozzam annak megvallásához, nyomorúságom sosem nagyobb Isten megváltó kegyelménél.

A Heidelbergi Káté tehát nem receptkönyv, nem is törvénykönyv, nem ad konkrét útmutatást arra nézve, melyek a háladatosság gyümölcsei, melyik konkrét helyzetben hogy kell döntenünk, hanem irányt mutat, határokat szab.

Jó volt látni, hogy az európai református egyházak bár eltérő társadalmi, szociális háttérben élnek, eltérően

viszonyulnak magához a Heidelbergi Kátéhoz, közös céllal és perspektívával néznek az elkövetkező jubileumi év felé: fontos hitvallásunkat meg kell őriznünk, a benne rejlő értékeket újra fel kell fedoznünk, hogy ne csupán egy muzeális értéket, hanem a személyes hit megvallásának fontosságát tudjuk továbbadni gyermekeinknek – zárja írását Pólya Katalin.

Külföldi benyomás: hit és nemzetiség szoros kapcsolata

A konzultáció első témája a Heidelbergi Káté teológiája volt, Matthias Freudenberg, saarbrücken-i professzor a káté krisztológiáját emelte ki, a hangsúlyt, ennek értelmében az egyház prófétai, papi és királyi szolgálatára helyezve – kezdi beszámolóját Gerrit Jan Beuker.

Befelé irányuló önkritika és kifelé irányuló éberség: egy politikai és szociális értelemben egyformán elkötelezett egyháznak ezek az ismertetőjegyei. Az egyház a megbocsátás által él és vállal részt Jézus Krisztus szolgálatában, az emberekhez való szeretetteljes odafordulásban és a világért való imádságban. Akkor, amikor az egyházban a lelkesítőképesség és a szubjektívizmus egyre nagyobb teret kap, ennek a reformátori gondolatnak a felidézése elengedhetetlen.

Szó esett a hit és nemzetiség Magyarországon tapasztalható szoros kapcsolatáról. Ellentétben a katolikus spanyolokkal, Hollandiában ez a két dolog egymással szemben áll. Magyarországon egyre több református templomban megtalálható a nemzeti lobogó – hasonlóképpen az Amerikai Egyesült Államokhoz –, ami viszont Németországban teljesen elképzelhetetlen.

Megdöbbenő volt hallani a kárpátaljai lelképásztornak beszámolóját, aki elmondta, hogy az 1990-es évekig a Heidelbergi Kátét a családokban kézzel írták le és úgy tanulták. A református Kárpátalja számára a Heidelbergi Káté a mai napig a legfontosabb tankönyv.

A Heidelbergi Káté 80. kérdése a katolikus eukarisztiát súlyosan elítéli. Ez az egyetlen „politikai” felelet a Kátében – melyet csak a második kiadásba foglaltak bele a választófejedelem nyomására. Néhány évtizede ezt a Német Református Szövetség egy lábjegyzetben kiegészítette a következőképpen: „Ez az elutasító válasz 400 évvel ezelőtt fogalmazódott, amely, mind nyelvileg, mind pedig tartalmilag ebben a formában nem áll meg.” A „kárhóztos bálványimádás” az egykori szocialista országokban állami nyomásra nem szerepelhetett a szövegben. Magyarországon a mai napig éles vita folyik erről a két kifejezésről.

Bölcskei Gusztáv püspök elmondta, hogy a 80. kérdés-felelet teljes szövege revideálásra került, sőt a Heidelbergi Káté új magyar fordításáról is döntöttek a Zsinaton. Folyamatban van a káté új szlovák, szerb, horvát és román nyelvű fordítása is. Bölcseki Gusztáv beszámolt továbbá az egyház-állam jelenlegi viszonyáról, valamint a magyarországi ökumenikus kapcsolatok nehézségeiről. Debrecen városával, a Református Kollégiummal, valamint a Nagytemplom történelmével való ismerkedés mély nyomott hagyott a résztvevőkben.

A konzultációnak ez a napja a Heidelbergi Káté etikai útmutatásáról szólt. Ferencz Árpád, a debreceni teológia adjunktusa előadásában az erkölcsi véleményformálás irányelveit próbálta megvilágítani a kátében. A Heidelbergi Káté etikája az Istenről szóló tanításban és a krisztológiában gyökerezik. Ennek az etikának van egy eszkatologikus iránya van, amely elsősorban a parancsolatokkal összefüggő hálaadásról szóló részből érthető meg. A jócselekedetek a 91. kérdés-

felelet szerint „Egyedül azok, melyek igaz hitből... egyedül az Ő dicsőségére történnek.” Az előadó beszélt az engedelmességről, majd a szabadságról. „A szabadság felelősség” – mondta, „az emberek egyetlen jócselekedete a hit, az pedig nem más, mint Isten ajándéka. Könnyű valamit megtiltani, de nehéz azt elmagyarázni, hogy Isten mit kér tőlünk. A 37. kérdés-felelet egy szép krisztológiai gondolatot hoz az etikai kérdések kapcsán: ha Krisztus „testünket és lelkünket az örök kárhóztól megszabadította”, annak milyen következményei lehetnek az életünkre és gondolkodásunkra nézve?

A harmadik napon Martin Filitz halle-i lelkész a Heidelbergi Kátéről, mint a református gyülekezetek hit-és tankönyvéről beszélt. „A Káté nem arról szól, hogy mit gondolunk mi Istenről, hanem arról, hogy én Istennel kapcsolatban vagyok és maradok”. A káté aktuális hitvallásra buzdít. Nem tudja a mi személyes hitvallásunkat helyettesíteni. A hálaadás etikája nem csak teológiai kérdés. Nem létezik szabadság anélkül, hogy ne foglalkoznánk azzal, ami minket korlátoz és akadályoz. A káté egy „teológiai tájékozódási keret”, ahogy Martin Filitz fogalmazott.

A beszélgetés során a káté és a zoltárok szövege közötti párhuzamokról esett szó. Mindkettőben kifejezésre jut a megtört és a megvigasztalt „egyén” – olvasható Gerrit Jan Beuker beszámolójában.

Szöveg: Pólya Katalin, Gerrit Jan Beuker

Fotók: Iszlai Endre

Nemzetközi összefogás Kárpátaljáért

A beregszászi Diakóniai Központ ad otthont október 15. és 18. között a Kárpátaljai Kerekasztal nevű konzultációnak, amelyen a határon túl élő magyar reformátusok missziói és diakóniai szolgálatát támogató nyugat-európai egyházak és segélyszervezetek képviselői vesznek részt.

A svájci református egyházak segélyszervezetének (HEKS) kelet-európai referense, Matthias Herren, 2007 és 2009 után immár harmadszor hívja össze a tanácskozást a Magyar Református Szeretetszolgálat (MRSZ) közreműködésével. A HEKS kiemelt támogatója a Kárpátaljai Református Egyház Diakóniai Központjának és a központ által koordinált szociális és egészségügyi programoknak. A HEKS, valamint az egybehívott német és holland partnerek az egyház missziói kezdeményezéseit is segítik.

A kerekasztal résztvevői a vendéglátó egyház püspökével és főgondnokával együtt kiértékelik az előző tanácskozás óta eltelt időszak kezdeményezéseit és egyeztetnek a jövőbeli együttműködésről. A témák között szerepel a jelenleg is futó vagy beindítás előtt álló projektek, köztük a beregszászi idősök otthona, a leányanya- és fiúotthon, a fogyatékkal élők rehabilitációs központja, illetve ifjúsági- és cigánymissziós kezdeményezések kiértékelése és támogatása. A tanácskozáson közvetítőként vesz részt a MRSZ igazgatója, Balog Barnabás és a magyar segélyszervezet Kárpátaljáért felelős referense, Dani Péter.

A Diakóniai Központ által koordinált programok helyszíneire is kilátogat a tizenegy fős küldöttség, amelynek tagja Enno Haaks is. A GAW főtitkára, aki a tanácskozáson a Partnerhilfe-t is képviseli, útban hazafelé Magyarországra is ellátogat.

Külső Iroda

forrás reformatus.hu

Gyerekkoldal

Hallás és szólás

(Jakab 1: 19-20)

Kedves Olvasóink! Nagyon fontos dolgokra akar minket megtanítani Jakab apostol. Hiszen elmondja, hogy miben kell egy keresztyén embernek gyorsnak, és miben kell lassúnak lennie. Azaz, hogy mi az, amit meg kell tennie, és mi az, amit a lehető legkisebb mértékben szabad beengedni az életünkbe. Mit is mond? Azt mondja, hogy minden ember legyen gyors a hallásra, és lassú a szólásra, és haragra. Nézzük szépen sorban, hogy mit is jelent mindez.

Legyen minden ember gyors a hallásra. Nagyon fontos, hogy mi keresztyén emberek meghalljuk az Isten szavát. Fontos, hogy ki legyen nyitva a fülünk, a szívünk, és meg tudjuk hallani, mit is üzen nekünk az Isten. Az Isten tanítani akar minket. Elmondja, hogyan kell viselkednünk, hogyan kell élni az életünket, mikor mit kell tennünk. Megszólít minket a templomban, amikor felcsendül az igéje. Megszólít minket a hittanórákon, Bibliaolvasás közben, de megszólít a lelkiismeretünkön keresztül is. Csak rajtunk múlik, hogy meghallgatjuk-e amit mond, vagy sem. De ha azt akarjuk, hogy az Isten áldása velünk legyen, akkor mindenképpen meg kell hallgatni az Istent. Ezért kell minden embernek gyorsnak lennie a hallásban.

De nem csak az Isten szavát kell meghallanunk, hanem egymást is. Nagyon fontos, hogy egy keresztyén ember törődjön a másik emberrel is. Meg kell hallanunk mások segélykérését. Ugyanis egy keresztyén ember nem csak Istenre figyel, hanem azokra az emberekre is, akik körülveszik őt. Meg kell tehát hallgatnunk Isten szavát, és meg kell hallanunk a bennünket körülvevő emberek segélykérését is.

Na de miért kell lassúnak lennünk a szólásra? Azért, mert beszélni azt nagyon jól tudunk. Főleg akkor, ha másokról kell beszélni, ha pletykálkodni kell, akkor nagyon könnyen beszélünk. Nagyon könnyen kibeszélünk másokat, és elhamarkodottan mondunk véleményt emberekről. Arról nem is beszélve, hogy gyakran meggondolatlanul bántunk meg másokat, és haragszunk meg egymásra.

Egy keresztyén embernek nem szabad mások háta mögött beszélni. Nem szabad másokat megszólítani. Csak olyasmiről szabad beszélni, ami hasznos a tanításra, amivel hasznára lehetünk másoknak.

Ez bizony nem könnyű feladat, ugyanis mi emberek nagyon szeretünk másokról beszélni, de nem szeretünk odafigyelni egymásra, és Istenre sem. Éppen ezért mondja Jakab apostol azt, hogy „tanuljátok meg”. Azt, hogy hogyan kell Istenre figyelni, hogy hogyan kell az emberek bajára odafigyelni, hogy hogyan kell helyesen beszélni, meg kell tanulnunk. Ahogyan senki sem úgy születik, hogy tud írni és olvasni, úgy senki sem születik úgy, hogy tud figyelni, hallgatni, és akar segíteni. Mindezt meg kell tanulnunk. Kezdetek hát hozzá, és legyetek napról napra gyorsak a hallásra, és lassúak a beszédre és a haragra.

Kraus Viktor

Imádság: Add Urunk, hogy mindig Rád tudjunk figyelni, hogy mindig meghalljuk és meghallgassuk a Te szavadat, és kedves gyermekeid lehessünk. Adj erőt, hogy legyőzzük saját magunkat, és másokra is oda tudjunk figyelni. Ámen.

Aranymondás: „legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.”
Jakab 1: 19